Тобі, Тату, як привіт з України.

1

У завивалі тихих вечорів
Співає-думає церков бароко, —
І обсипається потужний спів
В зорі вечірньої огненний спокій.

Господен шлях – спустошені поля.
Проходить іноді Господь полями.
Спадає лист… Господь глядить здаля
На тліючі в спаданню плями,

На цвинтар білий, на хрестів юрбу,
На зграї гайвороння в мутнім небі. —
І тихо так одходить за вербу,
За обрій, за його багряний гребінь.

2

Мутніють досвітки над гаєм;
У сірих обріях поля.
І знов дороги умирають
В сухих рудавних коліях.

І знов іде широким колом
Дзвініця синя з-за верби,
А там ген-ген на видноколі,
– Село й спустошені горби.

– Тріпоче вітер бубонцями,
Зростають рідні пустирі.
А понад ними пастухами
Ідуть два янголи в горі.

Вони, як велетні повстали,
Мов по воді полями йдуть,
І бачиш ти, рожеві далі
Юрбою янголів цвітуть.

3

Під вечеровим розсипом огнів
Зростають чорними садами ночі,
І от розбуджений пташиний спів
Пітьму важку сріблянним током точить.

Ах, се країна попелу й пожежі!
Непевні в ній будівлі деревляні —
Хвіст лисячий огня не вбережеш,
Коли він чоловічий зріст дістане.

– Дзвініця деревляна загуде:
Жаліється і бовкає над силу,
Мов за тріским огнем, на неї йде,
Змежаючи безмежність – всесвіт цілий.

І от побачив зір паламаря,
– Там, де у тьму зникає шпиль дзвініці,
Мов янголи над зводом вівтаря
Знялись в тривожній ореолі птиці.

І він глядів у миготіння крил,
І бачив – тихо янголи кружляють,

А проміж них промінить твердо шпиль
Над обступаючими ніч полями.